

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 27. juni 2013
Kontor: Indfødsretskontoret
Sagsbeh: Jesper Jarnit
Sagsnr.: 2013-0030-1233
Dok.: 725719

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 460 (Alm. del), som Retsudvalget har stillet til justitsministeren den 8. januar 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Morten Bødskov

/

Joachim Kromann

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 460 (Alm. del) fra Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”Ministeren bedes redegøre for, om der i den engelske og franske lovgivning findes regler og bestemmelser om udvisning og fratagelse af statsborgerskab, som på skærpende måde adskiller sig fra de danske regler.”

Svar:

De danske regler om frakendelse af indfødsret findes i indfødsretslovens § 8 A og 8 B.

Efter indfødsretslovens § 8 A kan den, der i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsættligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom frakendes indfødsretten, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

Efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, kan den, som dømmes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs. Er en person i udlandet straffet for en handling, der efter stk. 1 kan medføre frakendelse af dansk indfødsret, kan indfødsret frakendes i medfør af straffelovens § 11, jf. indfødsretslovens § 8 B, stk. 2.

Det fremgår af straffelovens § 11, at er en person, der har dansk indfødsret, er bosat i den danske stat eller har lignende fast ophold her i landet, i en fremmed stat straffet for en handling, der efter dansk ret kan medføre frakendelse eller fortabelse af kald eller erhverv eller anden rettighed, kan frakendelse heraf ske efter offentlig påtale her i landet.

Som det fremgår, kan der efter de danske regler alene ske frakendelse af indfødsretten i tilfælde, hvor en person dømmes for visse nærmere angivne strafbare forhold – og under forudsætning af, at den pågældende ikke derved bliver statsløs – samt i tilfælde, hvor indfødsretten er erhvervet gennem svig.

For så vidt angår de danske regler om udvisning, kan det oplyses, at udlændingelovens §§ 22-24 indeholder regler om udvisning af udlændinge, der idømmes ubetinget frihedsstraf.

Udvisningsadgangen efter udlændingelovens §§ 22-24 er knyttet til længden af den konkrete idømte straf samt til varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Det følger således af udlændingelovens § 22, nr. 1-3, at udlændinge, der har haft ophold her i landet i mere end de sidste 9 år (dog 8 år, hvis der er tale om udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl)) kan udvises, hvis de idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel. Det samme gælder, hvis udlændingen idømmes mindst 1 års fængsel for flere strafbare forhold, eller hvis udlændingen tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf og nu idømmes mindst 1 års fængsel.

Udlændinge, der har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan – ud over de tilfælde, der er omfattet af § 22, nr. 1-3 – udvises, hvis de idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel, jf. § 23, nr. 1 og 2. Det samme gælder, hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel for flere strafbare forhold, eller hvis udlændingen tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf og nu idømmes mindst 6 måneders fængsel, jf. udlændingelovens § 23, nr. 3 og 4.

Andre udlændinge – det vil sige udlændinge, der ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år – kan udvises af de grunde, der er omfattet af §§ 22 og 23, jf. § 24, nr. 1. Herudover kan disse udlændinge udvises, hvis de idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf (uanset straffens længde), jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.

Idømmes en udlænding ubetinget frihedsstraf for visse lovovertrædelser, som fremgår af udlændingelovens § 22, nr. 4-8, kan udlændingen udvises uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf.

En afgørelse om udvisning træffes i to led. Først vurderes det, om det kriminelle forhold kan begrunde udvisning efter reglerne herom, jf. ovenfor. Er dette tilfældet, vurderes det konkret, om der er forhold, der taler imod udvisning.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det er domstolene, der foretager den konkrete vurdering af, om udvisning i den enkelte sag kan ske inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser.

Herudover kan der efter udlændingelovens § 25 c ske udvisning af en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f (religiøse forkyndere mv.) uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

Ved en afgørelse efter udlændingelovens § 25 c skal der efter udlændingelovens § 26, stk. 1, tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte forhold, herunder bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og til herboende personer, udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer og udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet.

Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25 c træffes af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1, og kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 6.

Med hensyn til de franske og britiske regler om frakendelse af statsborgerskab og om udvisning henvises til de samtidige besvarelser af spørgsmål nr. 457 og 459 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg.